

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὅρων μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — δὲ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δέκα φράγκα καὶ στὸ χέρι.

Ἦδη τριακοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῦομεν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Χίλια καὶ ἐνιακόσα τέσσαρα καὶ δέκα,
τοὺς ἐχθροὺς, Πατρίδα, κτύπα καὶ πελέκα.

Εἰκοστὴ Σεπτεμβρίου καὶ ἑβδόμη,
δὲν τελειοῦν ἡ μάχαις ἀκόμη.

Ἐπτὰ χίλια καὶ τρακόσα,
κόβει κούραις κάθε γλῶσσα.

**Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Α'.

Φ. — Εὐπνῶ, καὶ μένε Περικλῆ, μὲ πόνους στὸ στομάχι,
καὶ ἀκούω παρὰ τὸν Ὀάζ πῶς συγκροτεῖται μάχη.
Εὐπνῶ φρενήρης σὰν τρελλὸς ἀπὸ Φρενοκομείῳ
καὶ ἀκούω πῶς εὐρίσκεται σ' ὀξύτερο σημεῖο.

Ῥωτῶ καὶ ἐδῶ, Ῥωτῶ καὶ ἐκεῖ δεκάκις τῆς ἡμέρας
καὶ ἀκούω πῶς ἀμφίρροπος ἐγγίζει πρὸς τὸ πέρασ.
Τόσος καιρὸς ἐπέρασε, βραδραίνει ξημερώνει,
καὶ τώρα μόλις ἄρχισε καὶ ξαναδευτερόνει.

Εὐπνῶ ποῦ λὲς πρωὶ πρωὶ
μ' ἀκράτητῃ καταρροή,
καὶ ἀκούω νὰ μοῦ λέν Ὀάζ, Σόμ, Αἶν, καὶ σμίγουν ὅλα
στὸ δόλιο τὸ κεφάλι μου καὶ παίζουν καραμπόλα.

Κι' ἐγὼ δὲν ξέρω, Περικλῆ, τί διάβολο νὰ πῶ...
Κρόμπριτζ, Φὸν Κλούκ, Φὸν Χάουζεν, καὶ Φρέντζ καὶ
[Ζῶφφρ καὶ Πῶ,

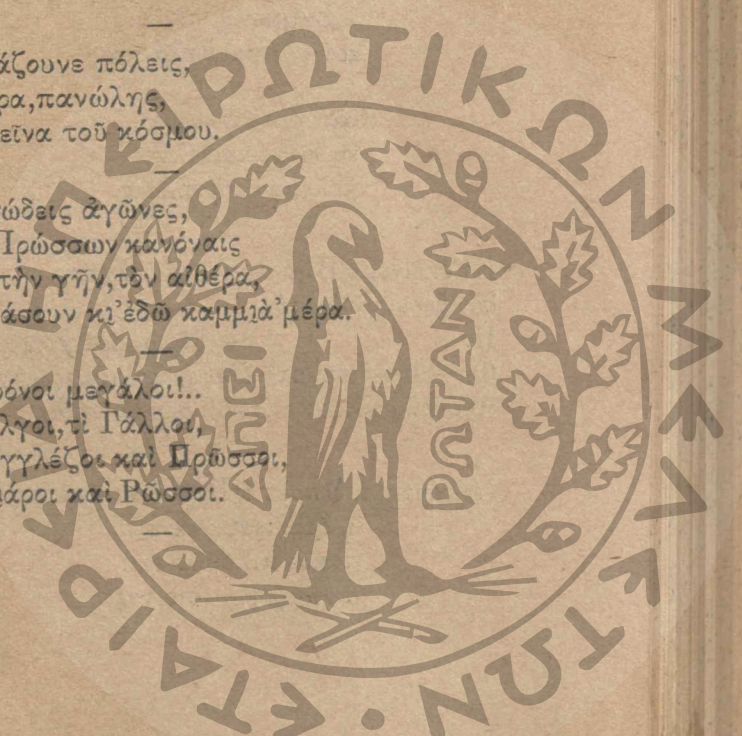
Ρένεναμπφ, Ντάγκλ, Ἀούμπεργερ, καὶ ἄλλοι πολλοὶ τοι-
μοῦ ξεδιδόνουν τὸ μισαλό, τὸ κάνουνε κουρκοῦτι. [οὔτοι

Δοφία καὶ κράνη,
Δραγόνοι καὶ Οὐλάνοι
διαβαίνουν ἐμπρὸς μου.

Ρημάζουνε πόλεις,
χολέρα, πανώλης,
καὶ πείνα τοῦ κόσμου.

Λυσσώδεις ἀγῶνες,
τῶν Πρώσων κανόναις
γεμίζουν ὁδοὺς τὴν γῆν, τὸν αἰθέρα,
καὶ τρέμω μὴ φθάσουν καὶ ἐδῶ καμμιὰ μέρα.

Τί χρόνοι μεγάλοι!..
τί Βέλγοι, τί Γάλλοι,
καὶ Ἑγγλέζοι καὶ Πρώσοι,
Μαγαρόι καὶ Ρῶσοι.

Κινδύνου καμπάναις,
βαρύγδουπος Ἄρης
βαρείας κατάρας.

Κι' Ἴνδοι Μεγιστᾶνες,
ποῦ φέρουν κιδάρεις,
ποῦ φέρουν τιάρας.

Τὶ γλέντι, τί χάξι...
καὶ ποιὸς ἡσυχάζει
σὲ τούτῃ τὴν θύελλα;

Κασσίνδρα θρηγεῖ,
Μινίστροι τρανοὶ
πετοῦν τὰ μούελα.

Εὐοὶ! κάθε κράτος!..
τὸ σύμπαν μουγκρίζει,
κι' ὁ πόντος ἀφρίζει
τορπίλαις γεμάτος.

Τορπίλαις γυρεύεις
κι' ἐδῶ κι' ἐκεῖ πέρα
πρὸς ὅλα τὰ μέρη.

Κι' ἐκεῖ ποῦ φαρεύεις
πετᾶς σὺν ἀέρα
μὲ φάρια σὺν χέρι.

Θεέ μου, τί κρότοι
σὲ ζόφους, σὲ σκότῃ
κολάσεως μαύρης.

Ροφούς, συναγρίδες,
μπαρμπούνια, μαρίδες,
σὺν πρῶτα δὲν θάβρης.

Ἀπ' ὅλα στειρεύει
ἢ τλήμων ἢ πλάσις
καὶ γῆς καὶ θαλάσσης.

Καὶ τώρα φαρεύει
καθένας ποικίλαις
πολέμου τορπίλαις.

Κι' ἐκεῖνος ὁ Βῆδ τί γίνεται τάχα;
δὲν ξέρεις γι' αὐτόν;

Π. — Δὲν ξέρω, βρὲ χάχα.
Φ. — Φρυάττει σὺν Σὸμ ἢ κρίσιμος μάχῃ
κι' ὁ φίλος Ἑσῶτ τραβᾷ σὺν Δυρράχι.

Ἀλήθεια τί Μπρέτ ὁ Βῆδ ὁ καυμένος!..
ἢ δόξαις περνᾶνε...
τί κάνει, ποῦ νᾶναι;
ποῦ ζῇ ξεχασμένος;

Ἐφυγε μὰ μὲ τὸ ζόρι...
ποῦ Μιρδῖται, Μαλισσόροι;
ποῦ φρουρῶν ἀγρύπνων πλήθῃ;

Ἄφε σβύσε σὺν τὰ ρόδα
ἐμαράνθη, διελύθη
τὸ λημέρι τοῦ Μπίμπ Δόδα.

Φεύγει τὸ πουλὶ τὸ πλάνο
καὶ τὸ συνοδεύει θρήνος...
λὲν καὶ γὰρ τὸν Τζουλιάνο
πῶς ἀρρώστησε κι' ἐκεῖνος
ἀπὸ τὸν πολὺ καὶ μὲν, ποῦ δὲν μπόρεσε νὰ κάνῃ
ἓνα σκιάχτρο διαρκὲς τὴν πατρίδα τοῦ Τσοκράνη.

Β.

Π. — Ὅμως κι' ἐγὼ δὲν εἰμπορῶ καλὰ νὰ καταλάβω
ἀν τῆς Σερβίας οἱ στρατοὶ περάσανε τὸν Σαῦο,
κι' ἂν πῆρνε κι' ἐκεῖνο
τὸ φοβερὸ Σεμλίνο.

Ἀκούω μάχας, Φασουλῇ, πολέμου παραφόρου,
δὲν βλέπω φῶς σωτήριον μήτε φανοῦ καὶ φάρου,
κι' ἐνῶ μεγάλως μ' ἐνοχλεῖ κατάρρους φθινοπώρου
ἀκούω τὸν βομβαρδισμόν ἐκεῖνον τοῦ Καττάρου.

Ἀπὸ τὸ Δόδοσεν μπάμ καὶ μπούμ, κι' ἀκούω μέραις τώρα
πῶς μέσα σὺν Σεράγεβο θὰ μπῇ κι' ἡ Τσερναγόρα,
καὶ δὲν μπορῶ, βρὲ Φασουλῇ, νὰ μάθω καὶ νὰ κρίνω
τί γίνεται σὺν Δούναβι, σὺν Σαῦο καὶ σὺν Δρίνο.

Ἀχ! ὁ πόλεμος ἐκεῖνος τῶν ἀναριθμήτων πόνων
φαίνεται μὲς σὺν μισαλὸ μου πῶς ἀρχίσις πρὸ χρόνων,
καὶ θαρρῶ πῶς ἀπὸ πέρσι
βομβαρδίζουν τὴν Ἀμβέρση.

Ἐνας κι' ἄλλος ἀπειλεῖ
πῶς ἐπὶ καιρὸν θὰ δράσῃ,
καὶ ποιὸς ξέρει, Φασουλῇ,
πόσος χρόνος θὰ περάσῃ,
ποῦ θ' ἀκούς Βερντέν, Ἀργκόν, Ἐυδοῦνεν, Ἀδγουστώδ...
πρέπ' ὑπομονὴ κι' ἐμεῖς νᾶχωμε σὺν τὸν Ἰώδ.

Ἀχ! ὁ πόλεμος ἐκεῖνος
ποῦ μὲ κάνει νὰ πονῶ,
δὲν θ' ἀφήσῃ μήτε κτήνος
μὲς σὺν πλάσι ζωντανό.

Βλέπω παντοῦ, βρὲ Φασουλῇ, χιλιάδες γυναικόπαιδα
νὰ πέρνουνε ποδάρι,
κι' οἱ Καίσαρες κι' οἱ Τσάροι
αὐτοπροσώπως τώρα πᾶν μονάχοι σὺν στρατόπεδα.

Δύσις βογγᾷ κι' Ἀνατολῇ,
πένθος παντοῦ καὶ λύπη,

κι' ἐμᾶς ἐδῶ, βρὲ Φασουλῇ,
τίποτα δὲν μᾶς λείπει.

Ἡμέρας διατρέχομεν εἰρηνικῆς εὐδίας,
μήτε προβάλλει κίνδυνος λιμοῦ καὶ σιτοδείας.
Ἡ μοῖρα μᾶς ἢ γελαστὴ ποιὸς ξέρει τί μᾶς γράφει;
σ' ὅλους μετάλλια χρυσᾶ
καὶ πλούτῃ τρέχουν περισσὰ,
κι' εἶναι καιρὸς, βρὲ Φασουλῇ, νὰ κάνῃς τὸν σαρᾶφη.

Ἐμεῖς καλὰ τὴν δέσαμε καὶ τώρα τὴν γαϊδάρᾳ μᾶς,
καὶ δίχως νὰ σκοτώνωμε
σὺν καφενὲ τεντόνομε
ἀνέτως τὴν ποδάρᾳ μᾶς.

Ἀλλὰ χερσὶ... χαῖρ ὁλὰ...
περνοῦμ' ἐδῶ πολὺ καλὰ.
Σὲ τούτῃ τὴν ἐστία μᾶς
γαλήνῃ βασιλεύει,
καὶ λέμε καὶ τᾶστεῖα μᾶς,
κι' ἡ μοῖρα μᾶς δουλεύει.

Κύτταξε γύρω τί ντουγιᾶς σκοτόνεται, καλέ μου,
κι' ὅμως ἐδῶ χαρὰ Θεοῦ κι' ἐπιζήλος ἀσφάλεια,
καὶ δίνουν καὶ στοὺς Βουλευτὰς μετάλλιο πολέμου
κι' αὐτοὶ ποῦ πέρνουν μετάλλια πέρνουνε καὶ μετάλλια.

Σὲ καθεμία ξέρα μᾶς, σὲ κάθε μᾶς παράλιο
ἡρώων βλέπω σμήνη,
καὶ φαίνεται πῶς σήμερα χωρὶς τρανὸν μετάλλιο
Ρωμηὸς δὲν θ' ἀπομείνῃ.

Ἡρωες πάλι περισσοί,
πέρνω κι' ἐγὼ, πάρε καὶ σύ,
καὶ σκόρπα τα καὶ σ' ἄλλους
μικροὺς τε καὶ μεγάλους.

Μὴν τὰ λυπᾶσθε, βρὲ παιδιὰ, κι' ἔχουνε γίνει τόσα!..
μετάλλιο κι' οἱ Βουλευταί...
μήπως σὺν ρήτορες κουτέ,
κι' αὐτοὶ δὲν ἐπολέμησαν;... εἶναι σπαθὶ κι' ἡ γλῶσσα.

Ἐμεῖς περνοῦμε μὴ χαρὰ μέσα σὲ τέτοια κρίσι
καὶ σύρραξιν διαβάζομε φαλάγγων καὶ πτερυγῶν,
κι' ἂν σὺν Βορδῶ μετέφεραν οἱ Γάλλοι τὸ Παρίσι
κι' ἡ Βιέννα μεταφέρεται σὺν Πράγα μετ' ὀλίγον,
κανένas ὅμως, Φασουλῇ, δὲν εἶπε τοῦ Δευτέρῃ
ἐκ φόβου τὴν πρωτεύουσιν ἄλλοι νὰ μεταφέρῃ.

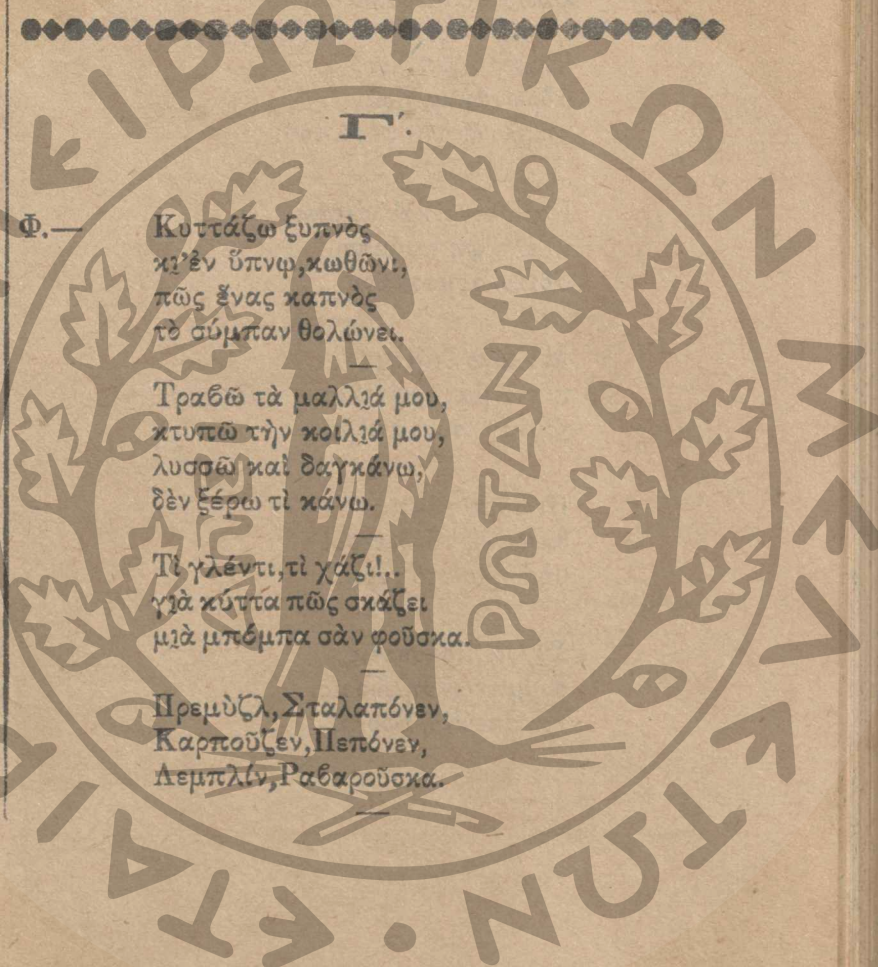
Μέσα σὲ τέτοια συμφορὰ
ἐμεῖς περνοῦμε μὴ χαρὰ,
κι' αὐτοὶ, ποῦ δὲν ἐσκάμπαζαν ἀπὸ γεωγραφία,
μὲ τόση γεωγραφικὴ φωτίσθησαν σοφία.

Μέσα σὺν σκότος, Φασουλῇ,
σὲ τέτοια γεγονότα,
μόνον ἐδῶ μὲς σὺν Βουλῇ
δὲν ἐσθυσαν τὰ φῶτα.

Μόνον ἐδῶ πολύφροντις ὁ Τσιριμῶκος δρᾷ,
καὶ τῶρ ἀκούς συζήτησις νὰ γίνεταί σφοδρὰ
περὶ παιδείας προσεχούς, ποῦ κόσμος θὰ φωτίσῃ,
καὶ τοὺς πτωχοὺς τῷ πνεύματι θὰ τοὺς καταπλουτίσῃ.

Προπόνῃσις, προπαίδεια,
ποικίλα νομοσχέδια,
μετάλλια, σταυροί.

Ἐμάθαμε καὶ τὴν Ἀργκόν,
κι' ἐστεῖλαμε καὶ τὸν μουγγόν
τὸν Ταλαᾶτ νὰ βρῇ.

Π. — Τί λές, βρέ σαλιάρη;
Φ. — Σοῦ λέω, γομάρι,
τὰς πόλεις, τὰ μέρη, ποῦ γίνονται μάχαι,
κι' ἐγὼ καὶ κανέναν στὸν νοῦ του δὲν τάχε.

Ἀκούω ντακάπο
πολέμους στὴν Ἀπώ,
Κι' ἄο Τσέου, Τσίγι Τσάου, νέους βρόντους καὶ θρήνους,
πολεμοῦν κι' ἐκεῖ πέρα Γερμανοὶ μὲ κιτρίνους.

Ποῖος πολέμους δὲν κάνει
τώρα πιά, κουτομόγη;
πολεμοῦν κι' Ἀφρικάνοι
καὶ Ζουλοῦ κι' Ἑσκιμῶσι.

Συμπλέκονται φύλα
σὲ χρώμα ποικίλα,
καὶ πάντα τὰ γένη
τῶν Πόλων ἐν γένει.

Ὅμως λὲν τὰ στενὰ
πῶς κλειστήκαν ξανά,
κι' ἂν προστάξῃ ν' ἀνοίξουν τὸ μεγάλο Ντιβάνι,
ἀλλ' ὁ Σάνδερς τὰ κλείνει καὶ τὸ κέφι του κάνει.

Ἀνοιξέτα, τοῦ λένε,
πλὴν ὁ Φὸν νότα μπένε
δὲν τ' ἀνοίγω τοὺς λέει.

Καὶ φωνάζουν στὴν Πόλι,
κι' ἔξω στέκονται Στόλοι,
κολοσσοὶ σμερδαλέοι.

Ἐμβερ ὁ φεσάτος,
ὁ δρὼν ἀκαμάτως,
τουρλόνει τὴν φέσα του.

Καὶ φλέγει καὶ λάμπει,
κι' ἐλπίζομε νάμπη
ὁ διάολος μέσα του.

Μὲ λόγον τιμῆς
πιστοί μας ἡμέτεροι
τοῦ λὲν τοῦ Λευτέρη.

Πῶς ὅπως ἐμεῖς
θὰ μείνουν οὐδέτεροι
μὲ τὸ πλοῖ στὸ χέρι.

Συχνὰ βεβαιώσεις,
συμμάχων δηλώσεις,
καὶ σπεύδ' ἢ Βουλὴ

πρὸς ἔργα νηφάλια...
τὰ νέα μετάλλια
μ' ἀρέσουν πολύ.

Π. — Αὐτὸς αὐτὸς ὁ πόλεμος ὡς ὅτου νὰ τελειώσῃ
μ' αὐταῖς τῆς ἐπιφυλακαῖς στὰ πόδια θὰ μᾶς λειώσῃ.
Κι' ἐνῶ φουσκόνω σὰν ἀσκὸς φρυάττοντος Αἰδόλου
μοῦ λὲν ἀπέξω, Φασουλῇ: μὴν κινηθῆς καθόλου.

Ἄντ' αὐγά σου κάθισε καὶ σὺ καὶ βῆμα μὴ σαλέψῃς,
γιατὶ θὰ βλάβῃς τῶν τρανῶν συμφέροντα καὶ βλέψεις.
Δὲν θέλομε πρὸς τὸ παρὸν ἄλλη πολιτικὴ,
παρὰ νὰ στέκῃς ἄγρυπνος ἐν ἐπιφυλακῇ.

Κάθε μικρὸς προώριστα νὰ ναι τρανοῦ κοπέλι,
καὶ νὰ μὴν κάνῃ παρ' αὐτά, ποῦ τοῦτος παραγγέλλει.
Φ. — Μὴ σπάξῃς, Περικλέτο μου, τὸ κλούβιο σου κεφάλι,
μὰ κάνε τοῦτο, ποῦ ζητοῦν προστάται μᾶς μεγάλοι.

Δὲν θέλεις γιὰ τὸ δίκιο σου νὰ χύσῃς νέον αἷμα;
σοῦ λέν: μὴ χάσκῃς ἀδρανῶν, μὰ σήκω καὶ πολέμα.
Ἀνάβει καὶ στὰ στήθη σου φωτὰ πολεμικῇ;
σοῦ λὲν νὰ στέκῃς ἄγρυπνος ἐν ἐπιφυλακῇ

Πρέπει ν' ἀναγνωρίζετε
τῶν προστατῶν θυσίας,
κι' ἂν κόσμος ξεκληρίζεται
τῆς Θράκης, τῆς Ἀσίας,
κι' ἂν καραβάνια πλάκωσαν προσφύγων ἀπ' ἐκεῖ,
μὰ κύτταξέ τους ἄγρυπνος ἐν ἐπιφυλακῇ.

Ποτὲ δὲν εἰμπορεῖ μικρὸς, ξυλένιε στραβοκάνη,
μονάχος του κι' ἐλεύθερα τὸ κέφι του νὰ κάνῃ.

Π. — Ἀλήθεια λές, καὶ δὲν μπορεῖ σὰν θέλῃ, στοκοφίσι,
κἂν τὴν οὐδετερότητα ποτὲ νὰ μὴν ἀφήσῃ,
κἂν νὰ γυμνάσῃ τὸ σπάθι κι' αὐτὸς σὰν παλληκάρι,
ἂν πρὶν ἐκ μέρους τῶν τρανῶν τὴν ἄδεια δὲν πάρῃ.

Φ. — Λοιπὸν ἂς βλέπωμεν μακρὰν τῆς φρίκης τῶν αἱμά-
δους εἰς τὴν πρωτεύουσαν προσφεύγων πανοικί, [των
καὶ μὲ τὴν ἐπιφύλαξιν πολλῶν δικαιωμάτων
ἂς μένωμεν οὐδέτεροι κι' ἐν ἐπιφυλακῇ.

Ὅμως ἂς μάθουν σήμερον καὶ φίλοι μας καὶ γείτονες
ἐλάσσονες καὶ κρεῖττονες
πῶς εὐκόλα δὲν εἰμποροῦν νὰ μᾶς πατοῦν τὴν κάπα...
Π. — Γεῖά σου, γενναῖε Φασουλῇ, καὶ δέξου μίαν φάπα.